

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Urto/1/2016
Identifikačné číslo spisu:	9016898643
Dátum vydania rozhodnutia:	21.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniel Hudák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:9016898643.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Daniela Hudáka a sudcov JUDr. Štefana Micháliku a JUDr. Martina Bargela vo veci uznania cudzozemského rozhodnutia týkajúceho sa občana Slovenskej republiky N. B. , prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 21. apríla 2016 v Bratislave odvolanie podané N. B. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 1Ntc/14/2015, z 9. decembra 2015 a takto

rozhodol:

Podľa § 322 ods. 2 Tr. por. do rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 1Ntc/14/2015, z 9. decembra 2015 sa dopĺňa chýbajúci výrok:

Podľa § 517 ods. 2 Tr. por. a § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák., odsúdený N. B. bude vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom rozhodol Krajský súd v Bratislave o uznaní a výkone rozsudku Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, sp. zn. 95 Hv 52/15k, zo 7. júla 2015, ktorým bol občan Slovenskej republiky N. B. uznaný vinným zo spáchania zločinu krádeže za účelom zárobku podľa § 127, § 130 prvý prípad Trestného zákonníka Rakúskej republiky a prečinu nátlaku podľa § 105 ods. 1 Rakúskeho trestného zákonníka, pre skutky uvedené vo výrokovej časti označeného rozhodnutia a odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky. Krajský súd zároveň rozhodol vo výroku treste tak, že: „Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona Slovenskej republiky sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia“

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil v podstate tak, že: „Krajský súd v Bratislave zistil, že N. B. je štátnym občanom Slovenskej republiky, má trvalý pobyt na území Slovenskej republiky (W.) a bol právoplatne odsúdený pre trestný čin, za ktorý mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky a ktoré skutky boli právne kvalifikované tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. Krajský súd ďalej pristúpil k posúdeniu obojstrannej trestnosti (§ 4 ods. 1 písm. a/

zákona) skutkov, pre ktoré bol odsúdený N. B. uznaný vinným rozsudkom Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, sp. zn. 95 Hv 52/15k, zo 7. júla 2015, nakoľko musel skúmať, či ide o obojstrannú trestnosť, teda aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, nakoľko štát pôvodu - Rakúska republika neoznačil ani jednu z kategórií trestných činov uvedených v § 4 ods. 2, ods. 3 zákona. V rámci tejto prieskumnej povinnosti zistil, že skutky, pre ktoré bol odsúdený N. B. uznaný vinným uvedeným rozsudkom Rakúskej republiky, sú trestné i podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, konkrétne ide v bode A./ o pokračovací prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. Slovenskej republiky a v bode B./ o prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. Slovenskej republiky. K vyjadreniu prokurátorky Krajskej prokuratúry Bratislava súd uvádza, že v predložennom osvedčení je dostatočným spôsobom opísaný spôsob spáchania činu (skutok pod bodom B./), aby ho bolo možné posúdiť podľa slovenského právneho poriadku ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. Z trestného činu pod bodom A./1./, trestnosť ktorého ani prokurátorka nerozporuje a ktorý je spojený so skutkom pod bodom B./ vyplýva, že N. B. si prisvojil cudziu vec - štyri parfumy v hodnote 184,65 Eur v predajni drogériového reťazca A.. Následne po tomto konaní násilím prinútil E. H. k upusteniu od svojho zadržania, a to tak, že do nej vrazil hrud'ou, čím ju zhodil na zem. Z citovaného možno jednoznačne vyvodiť záver, že N. B. bezprostredne po čine použil násilie voči E. H., primárne síce, aby sa dostal zo zadržania, avšak s poukazom na nízku intenzitu násillia (len vrazenie hrud'ou do osoby E. H. s následkom jej pádu) je jednoznačné, čím možno konštatovať, že naplnil objektívnu stránku skutkovej podstaty trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. Pri posudzovaní uloženého druhu trestu a jeho výmery, krajský súd nezistil potrebu jeho primeranej úpravy podľa právneho poriadku Slovenskej republiky tak, ako to má na mysli § 17 ods. 2, ods. 3 a ods. 4 zákona. Krajský súd považuje za nevyhnutné uviesť, že v predmetnom konaní s poukazom na čl. 6 bod 2 písm. a/ Rámcového rozhodnutia, sa súhlas odsúdenej osoby na odovzdanie výkonu rozhodnutia do vykonávajúceho členského štátu - Slovenskej republiky nevyžaduje, keďže odsúdený N. B. je štátnym občanom Slovenskej republiky a má na našom území trvalý pobyt. Krajský súd v Bratislave zároveň nezistil dôvody odmietnutia uznania a výkonu predmetného rozsudku, ktoré dôvody sú uvedené v § 16 zákona. Týmto rozhodnutím o uznaní cudzích rozhodnutí krajský súd akceptoval výrok o vine tým, že subsumoval konanie odsúdeného podľa príslušných ustanovení slovenského trestného zákona a fakticky uznal výrok o treste tým, že ho ponechal bez premeny, nakoľko nezistil dôvody uvedené v § 17 ods. 2, ods. 3 zákona tak, ako je už uvedené vyššie. Vzhľadom na to, že uznávaný rozsudok Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, sp. zn. 95 Hv 52/15k, zo 7. júla 2015 neobsahuje výrok o zaradení odsúdeného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s konkrétnym stupňom strázenia, bolo potrebné prispôbiť režim výkonu trestu odsúdeného, a to podľa § 48 Tr. zák. Slovenskej republiky. Súd pri zaradení odsúdeného do ústavu na výkon trestu vychádzal z § 17 ods. 4 zákona č. 549/2011 Z.z., ktorý prikazuje súdu neuložiť prísnejšiu trestnú sankciu z hľadiska druhu a dĺžky, ako bola uložená v rozhodnutí.“

Proti tomuto rozsudku podal riadne a včas odvolanie odsúdený N. B. (č.l. 79 -83). V odvolaní nenamietal procesné či obsahové chyby rozhodnutia krajského súdu, ale navrhol zrušiť rozsudok Krajského súdu v Bratislave preto, že v slovenských väzniciach nebude mať taký komfort, starostlivosť, pracovné možnosti a ani výšku zárobku ako vo väznici v Rakúsku a tiež preto, že v Rakúsku má zaručené „predčasné upustenie výkonu trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal správnosť, zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie odsúdeného je dôvodné, ale pre iné skutočnosti ako uviedol vo svojom odvolaní.

Podľa § 29 zákona č. 549/2011 Z.z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii (ďalej len zákon č. 549/2011 Z.z.) sa: „ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie podľa tohto zákona sa použije Trestný poriadok“. Z povahy veci vyplýva, že ide o tie ustanovenia Trestného poriadku, ktoré obsahovo vo všeobecnosti upravujú konanie o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia, a teda konanie podľa I. dielu tretej hlavy piatej časti Trestného poriadku - uznanie a výkon cudzieho rozhodnutia. Označené konanie je konaním lex specialis ku konaniu podľa šiestej hlavy tretej časti Trestného poriadku - odvolanie a konanie o ňom, ktoré ako podporné subsidiárne dopĺňa konanie špeciálne. Zákonodarca v ustanovení § 518 ods. 4 Tr. por. zreteľne

deklaroval, že najvyšší súd musí vždy rozhodnúť s konečnou platnosťou. Preto platí, že najvyšší súd je v konaní o uznávaní a výkone rozhodnutí povinný aplikovať ustanovenia trestného poriadku (§ 29 zákona č. 549/2011 Z.z.), ktoré upravujú procesný postup súdu v konaní pričom v predmetnej veci je takým ustanovením § 322 ods. 2 Tr. por., podľa ktorého: „Ak napadnutý rozsudok je chybný len v tom, že niektorý výrok chýba, alebo je neúplný, môže odvolací súd bez zrušenia napadnutého rozsudku vec súdu prvého stupňa vrátiť s nariadením, aby o chýbajúcom výroku rozhodol, alebo neúplný výrok doplnil.“ Najvyšší súd rešpektujúc ustanovenie § 518 ods. 4 Tr. por. a ustanovenie § 322 ods. 2 Tr. por. doplnil do rozsudku krajského súdu chýbajúcu časť výroku o treste, a tak napravil formálne pochybenie krajského súdu vo výroku o treste.

Najvyšší súd konštatuje, že Krajský súd v Bratislave rozhodol v časti uznania výroku o vine cudzozemského rozhodnutia správne, pretože na takýto postup boli splnené všetky zákonné podmienky. V tejto časti krajský súd presvedčivo, úplne a dostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie (citované vyššie), a preto najvyšší súd nemal dôvod rozhodnúť v tejto časti inak, a keďže si osvojil právne závery krajského súdu a ich odôvodnenie, bolo by nadbytočné opätovne ich rozoberať.

Krajský súd sa však dopustil formálneho pochybenia vo výroku o treste, keď v tomto výroku absentuje ustanovenie § 517 ods. 2 Tr. por. a vyslovenie, že odsúdený bude pokračovať vo výkone trestu bez jeho premeny. V zmysle označeného ustanovenia súd rozhodne vtedy, ak usúdi, že dĺžka a druh trestu odňatia slobody sú zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, teda zodpovedajú trestným sadzbám za konkrétny trestný čin a spôsobu výkonu trestu tak, ako ich predvída slovenský právny poriadok. Súď jednoducho cudziu sankciu „prevezme“ do výroku svojho uznávacieho rozsudku a rozhodne, že sa vo výkone tohto trestu bude pokračovať bez jeho premeny na trest, ktorý by uložil podľa slovenského právneho poriadku, keby sám konal vo veci.

Neoddeliteľnou súčasťou tohto výroku je rozhodnutie o zaradení odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody, do toho ktorého ústavu na výkon trestu. Pri tomto rozhodnutí rešpektujúc ustanovenie § 17 ods. 4 zákona č. 549/2011 Z.z., nezohráva rozhodujúcu úlohu otázka podmiennečného prepustenia, či preradenia na výkon trestu do miernejšieho ústavu na výkon trestu, pretože Slovenská republika nevyužila možnosť podľa § 17 ods. 4 rámcového rozhodnutia rady, ustanoviť, že pri každom rozhodnutí o predčasnom alebo podmiennečnom prepustení sa môže brať ohľad aj na tie ustanovenia vnútroštátneho práva, uvedené štátom pôvodu, podľa ktorých má daná osoba nárok na predčasné a podmiennečné prepustenie v istom stanovenom čase. Z toho vyplýva, že pri rozhodovaní o výkone trestu nejde o otázku podmiennečného prepustenia, ktorá sa eventuálne bude v ďalšom priebehu konania riešiť podľa Trestného zákona Slovenskej republiky. Podstatným je, aby v zmysle § 17 ods. 4 zákona č. 549/2011 Z.z. nedošlo k uloženiu prísnejšej trestnej sadzby z hľadiska jej druhu alebo dĺžky.

Z uvedeného potom vyplýva, že otázka lepšieho komfortu výkonu trestu odňatia slobody v iných väzniciach, než v Slovenskej republike (tak ako to v odvolaní prezentoval odsúdený N. B.), je irelevantná pre rozhodnutie o výroku o zaradení odsúdeného do výkonu trestu odňatia slobody podľa zákonných pravidiel podľa slovenského právneho poriadku.

S ohľadom na vyššie uvedené a k tomu, že najvyšší súd je limitovaný zásadou zákazu reformatio in peius, rozhodol najvyšší súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.